



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Maximi virtute apud Romanos, opibus minimi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

per sis, oportet, aut pauperi similis. Non potest studium salutare fieri, sine frugalitatis cura. Quam ob rem non dubitavit D. Chryso-
 mus pauperes cum opulentis regibus comparare, Diogenem cum Alexandro, Platonem cum Dionysio, Socratem cum Archelao; docuitque, illos sua paupertate, gloriosiores fuisse, quam hos cum regnorum suorum maiestate. Laudat quoque Epaminondam Thebanum principem, qui in concionem vocatus, cum venire non potuisset, quia vestem lauerat, nec aliam habebat, omnibus, qui eò venerant, illustribus viris spectatior illustriorque fuit.

Hanc tenuitatem vsque ad mortem seruata, etiam in Romanis principibus egregie laudant scriptores. Regio imperio, propter nimiam Tarquinij superbiam, finito, consulatus initium Valerius Poplicola cum Iunio Bruto auspiciatus est. Idemque postea tres consulatus acceptissimos Populo Romae gessit: & plurimorum ac maximorum operum praetextu titulum imaginum suarum amplificauit: cum interim factorum illud columen, patrimonio ne ad exequiarum quidem impensam sufficiente, decessit: ideoque publica pecunia ducta sunt. Non attinet ulteriore disputatione tanti viri paupertatem scrutari; abunde enim patet, quid viui possederit, cui mortuo lectus funebris & rogi defuit. Quanta amplitudinis Agrippam Menenium fuisse arbitremur, quem senatus & plebs pacis inter se faciendae auctorem legit? Quantus scilicet esse debuit arbiter publicae salutis? Hic, nisi à populo collatis in capita sextantibus funeratus esset, ita pecunia inops decessit, ut sepultura honore caruisset. Verum idcirco perniciose seditioe diuidua ciuitas manibus Agrippae in unum contrahi voluit: quia eas pauperes quidem sed sanctas animaduenerat: cuius ut superstitis nullum fuit, quod in censum deferretur, ita & extincti, hodieque amplissimum est patrimonium Romana concordia. In C. vero Fabricij & Q. Emilij Papi principum saeculi sui domibus argentum fuisse confitear oportet: uterque enim patellam deorum & salinum habuit. Sed eo lautior Fabricius, quod patellam suam corneo pediculo sustineri voluit. Papi quoque satis animose, qui cum hereditatis nomine ea accepisset, religionis causa abalienanda non potuit. Illi etiam pradiuites, qui ab aratro accersiebantur, ut cossi fierent, voluptatis causa sterile atque assuissimum Pupiniae solum versabant: deliciarumque ignari vastissimas glebas plurimo cum sudore dissipabant: immo vero quos pericula reipublicae imperatores asseriebant, angustia rei familiaris (quid cessio

S. Chryso-
 lib. 2. contr.
 vituperat.
 vitae mona-
 sticæ.

II.
 Val. Maxim.
 lib. 4. cap. 4.

propriam nomen veritati reddere?) bubulcos fieri cogebant. Atilium autem, qui ad eum accersendum à Senatu miserant ad imperium Populi Rom. succipiendum, semina spargentem viderunt: sed illa rustico opere attrita manus, salutem publicam stabilierunt; ingentes hostium cepias pessumdederunt. Quae, modo arantium bonum iugum rexerant, triumphalis curru habenas retinuerunt: nec fuit ijs rubori, eburnes scipione deposito, agrestem suam aratri repetere. Potest pauperum consolari Atilius, sed multò magis docere locupletes, quàm non sit necessaria solida laudis cupidini nimis anxia diuitiarum comparatio. Eiusdem nominis & sanguinis Atilius Regulus primi Punico belli gloria, cladesq; maxima: cum in Africa insolentissima Carthaginis opes crebris victorijs contunderet, ac prorogatum sibi ob bene gestas res in proximum annum imperium cognosset; consulibus scripsit: villicum in agello, quem septem iugerum in Pupinia habebat, mortuum esse, occasionemq; nactum mercenarium, amoto inde rustico instrumento, discessisse. Ideoq; petere, ut sibi successor mitteretur, ne deserto agro non esset, unde vxor ac liberi suerentur. Qua postquam senatus à cons. accepit, & agrum Atilij illi colendum locari, & alimenta coniugi eius ac liberis praeberi, resq; qua amiserat, redimi publicè iussit. Tanti arario nostro virtutis Atiliana exemplum, quo omnis aetas Romana gloriabitur, stetit.

III.

Luc. 16. 3.

Anton. in
Melissa part.
1. ferm. 33.

En quò venerunt, apud Ethnicos, sapientes? quod alij ignominiam putant, in eo gloriantur, neque enim, ut ille piger, mendicare erubescunt: neque se reprehendi censent, cum pauperes vocantur. Hinc, teste Antonio in Melissa, Aristides diuiti, sibi pauperiem obiectanti, respondit: *Mihi quidem nihil adferet mali paupertas, tibi verò diuitia non paucas perturbationes.* Existimarunt igitur isti, utique beatus esse perturbationibus his carere. Quin & Democritus discitabat, *Pauperis conditionem diuitis multò beatiorum esse.* Pauperes quippe maximis malis non infestantur, ut insidijs, odijs, inuidia, quibus diuites quotidie expositi sunt. Vnde meritò pauperes & sapientiae, & Reipublicae melius vacare possunt, quia quietiores. Aristoteles aiebat: *paupertatem multis quidem indigere, inexplentem autem omnibus.* At qui paucioribus indigent, sunt ditiores. Quare, eodem Antonio in Melissa teste, dixit Democritus quidam de paupertate sua querenti, *Si non multa desideres, paucis tibi multa videbuntur.* *Desiderium enim contractum paupertatem diuitijs equi-*